

Svetozar Vladan Tavčar — dijak:

Nj. Vel. kralju Petru II. za rojstni dan

Veličanstvo, srce svoje
poločimo v roke Tvoje
in ta šopek rožmarina
Ti poklanja vsa mladina.

Roženkravt in nagerlin
z željo iz srcá globin:
»Bog naj Tvoja pota vodi,
sončna sreča s Tabo hodil«

Od Vardarja do Triglava
enoglasno: »Kralju slava!«
kliče danes mladi rod,
ki čuval bo Tvoj dom in brod,

ko Ti boš veslo v roko vzel
in jadro v sončno stran razpel
zaplovi z nami v srečno dalj.
»Zdravol Živel, mladi kralj!«

BRZONOŽEC IN PUŠČICA

Povest iz dobe, ko je Tekumze štel dvanajst let
 Napisal Fric Steuben

To je torej bila tista čudna novica, ki jo je prineslo pet Indijancev z vzhoda. Zatorej so tako brzeli nizdol po Ohaju, zatorej niso utegnili vrniti Gašperja in Lenke njunim staršem, zato so bili v čolnu tako nasajeni in so včasih tako grdo pogledovali — in zato se je poglavar Kornstalk že naslednje jutro posvetoval s starešinami, ko so se fantiči igrali na bregu.

Toda Irokezi in Angleži so daleč, želodec pa je blizu in indijanska naselbina je potrebovala mesa. Zato je Kornstalk razmišljal še o tem, da povpraša svoje sle, mar niso na svojem potovanju videli divjačine. Sli so povedali, kar so vedeli, javili so Kornstalku, da je ogromna čreda bivolov šla čez Ohajo na jug.

Kornstalk je poskočil na obe nogi in se je hudo razsrdil, češ: zakaj mu niso sli tega že takoj prejšnji večer povedali. Toda brz se je obvladal, pogledal je naokrog po zbranih Indijancih, pomignil je nekaterim mlajšim bojvnikom in ko so stali ob njem, je zapovedal slom, naj o divjačini natančno poročajo. Mladi bojvniki so pozorno poslušali. Vedeli so, kaka naloga jih čaka. Komaj je bilo poročilo končano, so se mladi bojvniki podali v svoje šotore. Osedlali so konje, brz so si še dali postreči z jedili, vzeli so vsak svoje orožje in so pojezdili iz taborišča proti vzhodu. Venomer sta jezdila po dva vstřic.

Niso še bili izven vasi, ko je že stal glasnik z velikim bobnom od viggama do viggama in oznanjal, naj se ljudje pripravijo, kajti naslednje jutro se bo podal ves rod proti vzhodu, kjer so se pojavile bivolje črede.

Kornstalk pa se je dalje posvetoval s starešinami svojega rodu, kaj je treba storiti. V taborišču je bival samo rod Mze-pase in to se imenuje po naše puma ali gorski lev. Kornstalk je bil vrhovni starešina tega rodu in obenem njegov mirovni poglavar. Toda bil je še nekaj več: po svojem divjem pogumu, po nezaslišanih junaštvi v bitkah in po številnih skalpih, ki so viseli v njegovem viggamu, je bil neoporečno tudi vrhovni poveljnik v vojni. Če je

on klical na boj, se ni potuhnil nihče, ki je le mogel nositi orožje, kajti če je Kornstalk povedel svoje junake v borbo, tedaj se je obetala zmaga in z njo slava in plen. Če je že v mirovni dobi bila njegova beseda najvplivnejša, potem je na bojnem pohodu veljala njegova volja za zakon, zoper katerega ni trpel ugovora.

Posledek posvetovanja je bil ta, da je še dopoldne zapustilo tabor osem starih in izkušenih mož, katerih naloga je bila, da skličejo ostale šavanske rodove k velikemu ljudskemu zborovanju na tistem prostoru, kjer ga je določil Kornstalk. Iskat bivolje črede je poslal mlade bojvnike, toda sklicati rodove, to se je spodobilo samo starejšim borcem.

★

Tekumze je taboril s svojimi tovariši, še truden od jutrnjih iger, na običajnem prostoru, tam, kjer je bil dan prej tekmoval z Gašperjem. To vam je bila zadovoljna fantovska družčina, pripravljena za vse falotarije, kar si jih le more izmisliti mladostna domišljija. Seveda so si nadeli tudi svoj vzdevek. Imenovali so se »Rod mladih gorskih levov«. To je bilo lepo in pravilno ime. Kajti vsi so pripadali rodu gorskega leva in njihov vodja Tekumze je imel ime, ki se s tem pravilno skladalo. Kajti Tekumze pomeni: gorski lev, pripravljen k naskoku, ali: lovski lev na preži. Kjerkoli najdete v indijanskem imenu zlog »ze«, vam to pove, da je dotičnik iz rodu gorskega leva.

Dvojni orel je bil Kornstalkov sin, Mali lovec je bil sin rodovega glasnika Vzhajajočega sonca — v njegovem šotoru je tudi prebivala Gašperjeva sestra Lenka in je bil Mali lovec na to ponosen. Volčji sin in Fantič z drevesa sta bila bratca, zato sta se ob vsaki priliki pretepala in se divje borila — toda gorje tistemu, ki se je v te prepire vmešal ali se zavzel za katerega izmed njiju. Takoj sta složno planila po njem, po vsiljivcu.

Tekumze je bil na zelo preprost način dosegel, da sta ta dva bratca vsaj tedaj varovala premirje, kadar je bil

rod mladih gorskih levov zbran. Tekumze je bil nekoč Volčjega sina potegnil nazaj, ko je brez pravega povoda planil po Fantiču z drevesa, ki je bil manjši in mlajši. To je bilo še prav izpočetka, ko rod mladih gorskih levov še ni bil tako čvrsto združen kakor pozneje. Oba bratca sta glupo gledala in sta potem neusmiljeno pretepla vodjo Tekumzeja, da tako pač še nikoli ni bil tepen. V dvojce sta pač bratca bila močnejša kakor sam Tekumze. Ob prihodnji priložnosti, ko sta se pretepaška bratca brez vsakega pravega povoda in prav za prav le iz golega dolgega časa spet cenkala in nenadno planila drug na drugega, je Tekumze namignil ostalim tovarišem — in tedaj sta jih izkúpila Volčji sin in Fant z drevesa...

To se je nekajkrat ponovilo in na posled sta oba bratca spoznala, da nasproti Tekumzeju ne moreta ničesar doseči in se zatorej nista več pretepla. Pač pa sta poslej sila spoštovala Tekumzeja, bodi že, ker se ju je njegovo ravnanje tako močno dojmilo, ali pa, ker poslej nista imela več toliko skelečih ran in prask in lis po životu, kakor do tistih dob. Seveda, tu in tam jima je le še padlo v glavo, če jima je bila sloga med mladimi gorskimi levi preveč dolgočasna — da sta se na lepem spopadla, samo da sta bila od svojih tovarišev tepena. To se je reklo, da hočeta zoretj za bojevnika.

Danes je bil spet tak sumljiv dan. Prvič je bil ves rod mladih gorskih levov sila enoten. Tekumze je razen tega bil videti hudo len, nič več mu ni bilo do kake igre. In pa gosta so imeli, Gašperja, ki mu je vendar treba pokazati, kaj je »tomavakl«. Tole blede lice si utegnè sicer domišljati, da so se mladi Indijanci zgolj po pomoti rodili kot fantiči in da prav za prav spadajo med deklíne.

Seveda je prvi pričel oni mlajši, Fantič z drevesa. Sunil je Gašperja s kotalcem in ga vprašal:

— Ali si že čul, kako zavija Volčji sin?

Nič hudega sluteč in presenečen je pogledal Brzonožec ter odgovoril:

— Ne vem, kaj misliš?

— Tedaj potrpi do večera. Ko bo vzhajal mesec, bo Volčji sin poskočil za njim, ker bi rad ujel tistega zajčaka, ki čepi v Mesečevem licu.

Tekumze je pomalem namršil obrvi. Dvojni orel pa se je že razkoračil

in se smejal, da se mu je obraz kar razlezel.

Mali lovec se je na svoj način pripravljaval, da poseže vmes in si je gladil roke. Povsod so bili sami napeti obrazi. Takoj se mora nekaj zgoditi. Samo Gašper, ta nesrečni neumnež, ni opazil ničesar. Vprašal je:

— Zakaj pa tuli Volčji sin?

— Lej ga! Tuli in zavija kakor stara baba, ki je izgubila poslednji zob, — tuli pač zato, ker ne doseže meseca.

Na te besede je čakal Volčji sin. Zdajci se je v naskoku vrgel preko

Tekumzeja na lastnega bratca. In že sta se oba kotalila kakor živ klobčič. Drugi so pogledali Tekumzeja. Ta se je udobno zleknil nazaj po travi, prekrižal je roke pod glavo in je rekel:

— Vrzite ju v vodo!

Ostali so planili pokonci, popadli so, kjer jim je kazalo, za roke ali za noge, za lase, za nos ali ušesa, in že sta copnila oba mlada pretepaška petelina v reko. To se je godilo tako naglo, da Gašper kar ni mogel vmes poseči. Bil je presenečen: pravkar so bili še vsi skupaj dobri prijatelji, zdaj pa na mah tak divji pretep!

(Dalje prihodnjó)

Zlate jagode

Med razgovorom se ustavi pred hišo voz. Vsi planejo k oknu in kaj ugledajo? V voz so vpreženi štirje jeleni, štirje srnjaki in štirje volkovi. V vozu pa sedi medved.

in volkovi, jeleni in srnjaki so potegnili »a voz je zdrčal, kakor bi plaval po zraku.

»Pa smo ga potegnili, imenitno smo ga potegnili,« so se oddahnili trgovčevi, ko je

Urno plane iz voza in odhiti po stopnicah v Primoževo stanovanje. Oče, mati, sestra in brat stoje kakor vkopani. Pa se najprej znajde gospodinja. Preden medved potrka na vrata, skrije mati hčerko v omaro. Tedaj pa že potrka zverina na vrata. Primož hiti odpirat in medved ga pozdravi: »Trije dnevi so minuli. Vse vem, da si srečal najprej hčerko, kakor mi je pravil moj sel, bistri sokol, ki sem ga poslal oprežat za teboj. Pri tej priči mi izroči hčerko,« jezno zarentači zverina.

»Tako jo pokličem,« odvrne Primoževa žena in odhiti po stopnicah navzdol.

Žena pa se oglasi pri hišnikovi Anici.

Tedaj je bila sama doma. Sedela je pri oknu in pletla nogavico. Ko je ugledala čudno vozilo s čudno vprego in še bolj čudnim gostom — medvedom, je zatrepetala in prebledela.

Močno se je branila, ko ji je ukazala trgovka, da mora s čudnim gostom medvedom. Na skrivaj ji je prinesla obleke njene sovrstnice Pavlice in vratarjevi hčerki je bilo v olajšanje, ko so jo oblekli v razkošne obleke.

»Glejte, to je naša hčerka,« je pokazala Primoževka na zalo oblečeno Anico.

»Tako je prav in v redu,« zabruna medved, pograbi dekletce za roko in jo povede v svoj voz.

»Hijo hoti! Vozite naglo,« ukaže medved

zginil voz za ovinkom in so priklicali Pavlico iz skrivališča v omari.

Oba vratarjeva pa sta bridko zajokala, ko sta prišla domov in sta začula, kaj se je zgodilo medtem z njuno hčerko.

»Zdaj pa smo rešili našo hčerko pred požrešnim medvedom,« je pravil trgovec Primož zvečer, ko je legala družina k počitku. Težak dan je bil za njimi in vse se je dobro izteklo.

Ko se je večerilo, je dospel medved z mladenko do svojega brloga.

»Ti, trgovčeva Pavlica, zdaj pa te bom požrl,« zabruna zver in skoči proti njej.

»Stoj, počakaj,« zajoka obupno dekle. »Nisem trgovčeva in ne Pavlica,« se brani Anica. »Meni je ime Anica in sem le vratarjeva hčerka.«

»Takooo?!, zarentači medved in se neverno ozre okrog sebe.

»Res je tako,« skovikne tedaj v drevesu ptica, ki ji je medved velel pred dnevi naj opreza, kdo bo Primoža najprej srečal na domačem pragu.

Ptica pove, da je dekletce Anica. Primoževo Pavlico pa so skrili v omaro.

Naslednji dan se medved spet odpravi na pot. Poleg sebe je posadil vratarjevo Anico, ki jo je pred vrati odslovil. Za slovo ji je stisnil v roko škatlo in v njej polno biserov, draguljev in drugih dragocenih kamnov.

Nato pa medved urno plane v stanovanje trgovca Primoža. »Nalagali ste me,« brunda in se jezno prestopa s šape na šapo.

»Takoj deklico sem, če ne podavim vse skupaj in pri priči.«

Pavlica je prav tedaj vezla dragoceno prekrivalo. Medved jo zagrabi s šapo in jo urno povede iz sobe. Še preden so se ostali zavedli, kaj se je zgodilo z njihovo ljubljeno Pavlico.

Nato posadi medved Primoževo Pavlico poleg sebe, volkovom, srnjakom in jelenom pa ukaže, naj vlečejo tako hitro, kakor še nikoli.

Nič prej se ne ustavijo kakor pri Medvedovih skalah v Graščici. Tam izstopita oba z voza. Pavlica je vsa objokana.

Medved navali nanjo in zatuli z divjim glasom: »Hej dekle, zdaj te bom pa požrl!«

V smrtnem strahu se Pavlica prekriža.

Tisti hip pa se zaziblje zemlja. Preko neba švigne strela in močan tresk udari v skalovje.

»Zdaj je po meni,« reče deklica in zamiži. Ko pa odpre oči, ugleda pred seboj lepo ravnino, na njej visok grad, poleg nje pa stoji zal mladenič.

»Glej, Pavlica. Rešila si me prokletstva. Otela si mi življenje in grad in vse kar sem imel.«

Nato jo obstopijo dvorjaniki, odenejo jo

spremenil v mladega stasitega viteza.

»Ali me hočeš za moža?« jo vpraša zali mladenič in se ji globoko prikloni.

»Vedno mislim le na očeta, mater in brata,« se brani Primoževa Pavlica.

»Pa pošljimo po nje!« ukaže vitez Medvedovič.

Urno veli zatrobiti grajski straži.

Tedaj se zbere pred gradom četa vojakov. »Naprezite tri vozove in se odpeljite do trgovca Primoža. Vojaki izpolnijo tako, kakor jim je ukazal njihov gospodar. Poženejo vozove do trgovca Primoža. Gospodar, njegova žena in sin se vsedejo vsak v svoj voz, ko zvedo, kaj se je zgodilo z njihovo hčerko in zakletim medvedom.

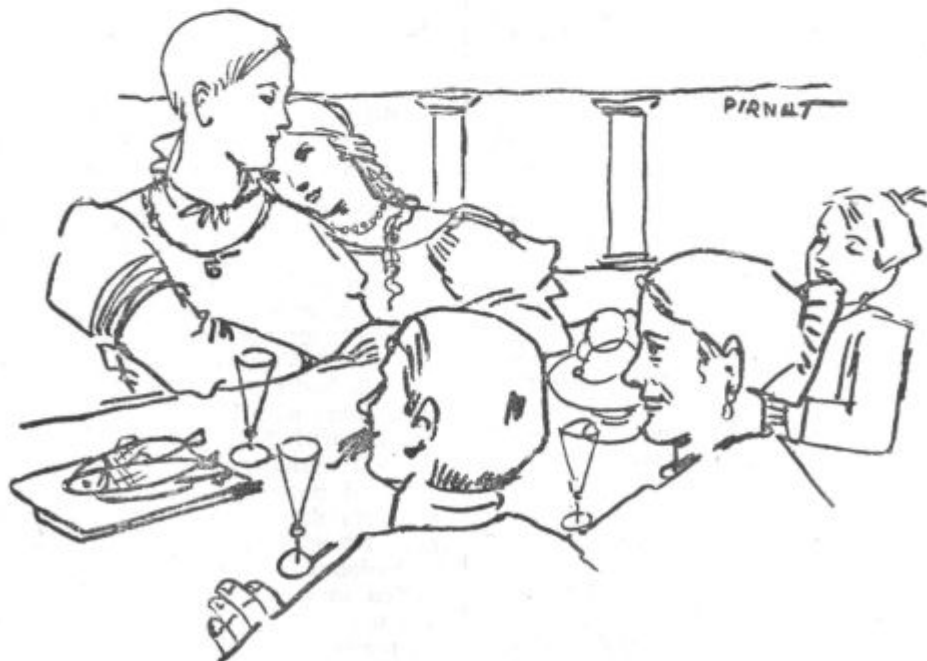
Ko se vrnejo vozovi z očetom, materjo in bratom zatrobijo grajske straže in grajska godba zaigra veselo dobrodošlico.

V eni izmed dvoran že čaka goste slavnostna pojedina. Vitez Medvedovič pove, da je bil dolga leta začaran in da ga je rešila šele njihova Pavlica, ki se je takrat, ko je planil nanjo, prekrižala.

V tistem trenutku je bil rešen trde usode in kletve stare mačhe, ki ga je predavnimi leti začarala v medveda.

»Dajte mi Pavlico za ženo,« poprosi mladi graščak.

Oče, mati in brat prikimajo in veselo pritrdijo. Tudi Pavlica privoli in objame dobrega mladeniča.

v zlat plašč in jo povedejo v graščino. V tistem pristopi četa vojakov in se poda na stražo okrog gradu.

»Jaz sem vitez Medvedovič,« pove njen spremljevalec, ki se je iz grdega medveda

Odtlej so vsi srečno in veselo živeli na Medvedjem gradu.

Vsako poletje pa so se sladkali z jagodami, ki so rastle v grajskem vrtu. Odtlej je mlada grajska gospa Pavlica najraje tr-

gala sladke jagode kar sama, saj se je spominjala, na kako čuden način je otela začaranega viteza in postala njegova žena.

Najbolj pa je užival na gradu in v gozdu Primožev Peter, ko je s svojim svakom vitezom Medvedovičem stopal skozi gozdove in s puško dvocevko zalezoval divjačino.

Na Medvedjem gradu so živeli od takrat najbolj srečni ljudje. Morda žive še danes. Kdor ima rad jagode, jih naj gre nabirati h Graščici. Graščico in Medvedje skale ugledamo že iz Savske doline. Kdor bo našel pot do viteza Medvedoviča in gospe Pavlice, bo dobrodošel gost in bo imel lepe, zlate počitnice v skritem gradu.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Nestrpno sem čakal počitnic, saj so mi starši obljubili, da pojdem v prelepo Savinjsko dolino gledat, kje je očka doma.

Že je bil tu težko pričakovani dan in že sem se vozil lepim dnevom naproti. Imel sem pa skoro malo treme, saj sem prvič potoval od doma — sam. Vozil sem se mimo Novega mesta, Trebnjega — na Sevnico in odtod na Celje. Tam me je pričakovala teta in že sva nadaljevala pot do Sv. Petra v Savinjski dolini, odtod pa še z avtobusom v Št. Pavel. Še nisva bila na cilju. Pot naju je vodila mimo grajščine in Mautnerjeve tovarne in se spenjala čedalje bolj strmo v hrib, odkoder se mi je odpiral vedno lepši razgled v dolino. Skoro poldan je že bilo, ko sva bila na vrhu in sem s polnih pljuč vdihoval sveži planinski zrak, oziraje se po številnih gričih, dolinicah, žvajgah in posekah, ki so se vrstile tja proti Mar. Reki.

Tetina gostoljubna hiša je že od daleč vabila, zavita vsa v krošnje sadnih dreves. Lep sprejem — ljubeznive besede, kuhinjske dobrote, vse me je čakalo. A nisem dolgo zdržal v hiši, preveč me je privlačeval prelepi razgled. Še in še sem se vračal na jaso pred hišo in se opajal na pogledu po tem lepem koščku naše slovenske zemlje. Celih šest tednov sem bival v tem planinskem raju, nabiral jagode, črešnje, borovnice, pobiral gobe in nazadnje še hruške. Ah, te sladke štajerske hruške!

Po hribu izvira mnogo studencev, v mali dolinici pa se vije potoček, kamor sem hodil rake lovit. S sestričnami sem obiskoval še druge sorodnike, čigar hišna imena sem čital že v Kačovem »Gruntu«. Bilo nas je včasih bratrancev in sestričen, tet in stricev in še malih nečakov, res kot piškov ob kok-

lji. Bliskovito je mineval čas v tem prijetnem razpoloženju, in že so prišli mamica, očka in brate po mene. Za slovo smo še obiskali cerkvico v Mar. Reki, ki je res lepa in že so nam brneli mili glasovi zvonov kot v slovo, ko smo odhajali.

Po izdatnem kosilu smo se poslovili, otovorjeni s sladkimi hruškami navzdol po hribu. Do Št. Pavla nas je spremljala teta. Stiski rok, tople besede in že mi je bilo toplo v očeh. Res težko sem odhajal, čeprav z obljubo, da pridem še in še. Še en pogled nazaj, mimogrede sem si utrgal in vtaknil v gumbnico za spomin prelepo savinjsko rožo — hmelj — in že nas je odpeljal avtobus novim dolžnostim naproti. Pozdravlja Te

Tonček Pišek,
dijak III. r. real gimnazije v
Novem mestu.
(Sedaj doma v Semiču)

Dragi stric Matic! Opisati ti hočem svojega papagajčka, kiga pa na žalost nimam več. Ime mu je bilo Koko. Klicali smo ga tudi Kokica in vsi smo ga imeli zelo zelo radi. Koko je bil zelene barve, majhen in ljubek kakor vsi papagajčki. Vedno je skakal zdaj sem zdaj tja hodil in plesal, časih je tudi sedel komu na glavo in mnogo besed je znal govoriti. S kljunčkom nas je poljuboval in najrajši je sedel komu na ramo ali pa se je ogledoval v zrcalu. A lepega dne se je šel z nami na vrt igrati. Nič hudega sluteč je tekal po vrtu, hudobni maček pa je prežal nanj in preden smo mu mogli priti na pomoč, ga je maček zadavil. Ni mi treba posebej povedati, da smo mačka hudo kaznovali. Toda žalostni smo še vedno, ker nimamo več ljubkega papagajčka.

Tanko Majda,
uč. III. razr.

v Ljubljani, Društvena ul. 18.

Skrivnostna tatvina draguljev

Detektivska naloga s tremi slikami.

1. Detektiva Teddya Browna so nujno poklicali na policijsko poveljstvo. »Preteklo noč je bilo vlomljeno v vilo draguljarja Tompkinsa,« je pričel službo vršiči častnik. »Zginila je dragocena zbirka draguljev. Zavarovana je bila za 50.000 dolarjev. Jaz bom o tem obvestil zavarovalnico, vi pa stopite k okradenemu trgovcu in preiščite zadevo!«

2. »Tako, vidite!« je razkladal Tompkins, »to okno se zapira s patentiranimi zapahi. Poleg tega je električno zavarovano, toda tatovi so ubili šipo in prerezali vod.«

»Ah! stanuje v tej hiši tudi služinčad?« je vprašal Brown.

»Seveda, toda ta je sedaj vsa z mojo družino na deželi na oddihu. Jaz sem tukaj popolnoma sam.«

»Pa niste čuli nikakega ropota?«

»Ne! Res ne! Črepinje ubitega stekla so padle vse na zven v travo; zato tudi njih žvenkljanje ni bilo mogoče slišati.«

3. Brown si je ogledal vlomljeno okno tudi od zunaj. Bilo je v resnici tako, kot mu je razložil Tompkins. Toda po kratkem premisleku je Brown naprosil Tompkinsa, naj gre radi nadaljnje preiskave z njim na policijsko poveljstvo.

Kaj je sumil detektiv in kakšni so bili razlogi za njegovo sumnjo?

Rešitev

Če ni bilo razen Tompkinsa v resnici nikogar drugega v hiši, je verjetno, da je vse skupaj Tompkins sam napravil z namenom, da se polasti visoke zavarovalnine. Nadalje je treba pripomniti, da bi le s težavo mogel kdo prestrižiti električni vod na mestu, kot ga vidite na 2. sliki, ako bi moral vtakniti roko skozi luknjo v šipi. Napeljava bi morala biti v tem primeru pretrgana bliže okna. In če je bila šipa ubita z vnanje strani, bi bilo popolnoma izključeno, da bi padle vse črepinje v travo. Šipo je moral torej ubiti nekdo od znotraj in ta ni mogel biti pod danimi pogoji nihče drug kakor Tompkins.

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil sso pravilno rešili:

Mesojednik Milan, uč. III. b razreda v Zgornji Siški, Dušan Kovačič, dijak real. gimn. v Celju, Savica Brišnikova, učenka V. razr. v Studencih pri Mariboru, Jelisava Tominec, dijakinja II. razreda realne gimnazije v Št. Vidu nad Ljubljano, Boris Janša, dijak I. razreda meščanske šole v Litiji, Metoda Ocvirkova, dijakinja v Ljubljani.

★

Dušan, Aleksandra, Ksenija, Danica, dijak in dijakinje v Celju: Celje je res imenitno in slavno mesto. Vrhu tega je še obdarjeno z naravno lepoto. Res je tudi, da se je v Celju rodilo mnogo bistrih glav. Vsako leto nam celjski kulturni teden predstavlja slavne može — toda, dragi moji, nikjer ni rečeno, da bi bil vsak Celjan že od mladih nog pesnik. Rotim vas torej, prizanestite mi z verzi. Pišite v prozi in rad bom objavil vaše prispevke. Lepe pozdrave vsem vrlim Celjanom in Celjankam — pa nič zamere, prosim

Stric Matic.

★

Marica Kovačec, učenka v Notranjih goricah: Na žalost sem se šele po 20. avgustu vrnil iz topline. Zdaj je pa prepozno, da bi še objavil tvojo pesem. Ali mi ne bi hotela opisati svojega nastopa? Iskreno ti stiskam desnico in ti kličem: »Zdravo!«

Stric Matic.

★

Dragi stric Matic! Nikar se ne hudi, da te nadlegujem. V kinu sem videla film »Sekvoja«; zelo mi je bil všeč. Izdelan pa je po Zane Greyjevem romanu. Zelo rada bi dobila ta roman, da bi ga brala — pa najbrže je naslov drugačen. Ne morem nikjer nič zvedeti. Mnogokrat berem v »Mladem Jutru« vprašanje otrok, in tvoje odgovore. Upam, da tudi meni ustrežeš, in mi v »Mladem Jutru« odgovoriš. Nič ne de, če je roman prestavljen samo v nemščino. Ne znam sicer dobro nemški, malo pa le razumem. Nekoliko bo pomagala mama, malo pa besednjak.

Prisrčne pozdrave ti pošilja

Fanika Kos,
Šent Janž p. Dravogradu.

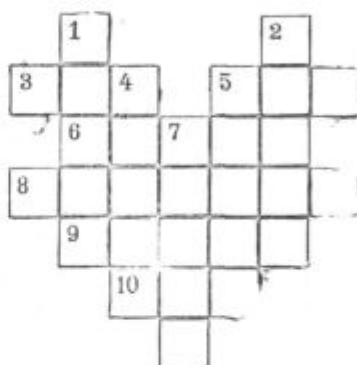
★

Ljuba Fanika!

Filma »Sekvoja« na žalost ne poznam, zato ti ne morem reči, po katerem Z. Greyjevem romanu je narejen. Bral sem pa v knjigi tega pisatelja, in če bi mi dala kaj o vsebini filma, bi se morda spomnil tiste, ki jo iščeš. Glave ti seveda ne zastavim, ker mi je za moje uredniško delo potrebnejša kakor tebi roman. Lepo te pozdravlja tvoj

Stric Matic.

Križanka

Vodoravno: 3 ptič, 5 zver, 6 kovina, 8 neodrešena zemlja, 9 lahkoatlet, 10 kvarnerski otok.

Navpično: 1 stroj-človek, 2 miloščina, 4 odvodni, dovodni, tudi zaščitni izkop, 5 tiskovina, 7 reka v Sloveniji, pritok Save.

Rešitev mreže

